

Varázslótanonc

Khen'jin keresztüllépett a szétszaggatott hullán, igyekezve nem belelépni a maradványokba. Lehajolt a torzóhoz, feltépte a páncél maradványait és elvette a halott erszényét. Már dobta volna a mesterének, amikor megpillantott valamit. Egy tekercs volt a férfi övébe tűzve. Óvatosan kivette és kigörgette.

- Mi áll benne? – kérdezte a mestere kevés érdeklődést mutatva – Ha nem fontos, hagyd csak ott.

- Nem tudom elolvasni, olyan jelek vannak benne, amiket nem ismerek, valamiféle titkos írás lehet. – Khen'jin felnézett a mesterére, aki szokásához híven igen röhejes látványt nyújtott.

Azon kívül, hogy a mesterének sikerült a legidétlenebb varázsló kalapot beszereznie, állandóan féloldalasan hordta a fején. A köpeny, amit viselt nem tűnt többnek pusztá köntösnél, és még emellett rózsaszín csíkok kusza vonalai tarkították. Összességében egy szökött örültnek nézett volna ki, ha nem lettek volna azok a jég kék szemei. Pillantása belefúrta magát az ember agyába és szinte fájt közvetlen a szemébe nézni. A megjelenése persze segíti a csatában, kívánná el egy ilyen madárijesztőtől, hogy komoly ellenfél legyen. Ahogyan ez a páncélos harcos sem gondolta, hogy az élete itt ér véget ebben a sikátorban.

Khen'jin visszament a mesteréhez és átadta neki tekercset. A varázsló kitekerte, majd néhány sor hűmmögés után bólogatva összetekerte a pergament és zsebre tette.

- Mi áll benne? – kérdezte kíváncsian a tanítvány.

- Lényegében annyi, hogy valaki meg akar öletni – mondta közönyösen Blandern mester. – És az is, hogy akit eltettem láb alól, az egy nemesi származású lovag, a Flarman klánból. Őt bízták meg, hogy elvégezze a feladatot. Kíváncsi vagyok vajon mit ártottam nekik. Kár, hogy ezt már nem fogjuk megtudni tőle. – lenézett a lovag szétvágott testére, majd elfordult és elindult kifelé a sikátorból – Khen'jin gyere nem akarjuk, hogy valaki meglásson minket a holttesttel.

- Igen mesterem – mondta a fiatal tanonc – Milyen varázslat volt, amit használtál rajta?

Blandern egy ideig nem válaszolt, majd még mielőtt kiértek volna a nyílt utcára megállt – Kísértet penge, én legalábbis így hívom, más varázslók másnak hívják. Árnyék kard, szellem tör, de olvastam olyat is, hogy valaki „a halál pengéinek” nevezi. Akárhogy is, remek varázslat, ha nem akarsz feltűnést kelteni. Gyors, nem túl zajos és amint láttad nagyon hatásos. Egyetlen hátránya, hogy közel kell lenned az ellenfélhez, ez pedig egy varázslónak általában csak a hátrányára válhat a harcban. A pengéket a kritikus pontokra érdemes irányítani, nyak, szív, esetleg kar. Így nem adod meg az ellenfelednek az esélyt, hogy képes legyen a támadását végrehajtani. Igaz is? Elsajátítottad már a misztikus lövedéket?

- Már majdnem – válaszolt kelleetlenül a férfi - a legutolsó próbálkozásnál sikerült megidézni, de sajnos a koncentrációm nem volt megfelelő, és így a saját kezembe robbant a lövedék, nem volt épp kellemes.

- Szerencséd bolond tanítványom, hogy nem volt erősebb a varázslatod. Nem lenne kedvem egy félkezű varázslót oktatni.
- Bolond? – kérdezte színlelt felháborodással - Ha nem szólok, hogy követ minket valaki, már rég egy zsákban lenne a fejed, a tested meg ott heverne, hogy patkányok kajálhassák meg.
- Éppen csak elmerültem a gondolataimban – mondta – amúgy akkor vettem észre, amikor megemlítetted.
- Hát persze, hogyne. – Khen'jin visszanézett a holttestre. Az épületek tetejénél beszűrődő fény megvilágította a páncélt viselő torzót, és a férfi beleborzongott a tudatba, hogy akár ők ketten is heverhetnének most ott. - Viszont lehet nem kellene többet időznünk ebben a városban. Előfordulhat, hogy nem csak a lovagot bérelték fel, hogy megszüntesse a légzésed.
- Szinte biztos, hogy nem. Ellenben mégis itt kell maradnunk – mondta Blandern – Évente csak kétszer rendezik meg a királyságban, a Lelkek Próbáját.
- A Lelkek Próbája egy hangzatos név egy hülye lovagi tornára – mondta kételkedve Khen'jin – mégis minek kockáztatni, hogy itt maradunk egy ilyen értelmetlen esemény miatt. Két utcát nem tudsz bejárni anélkül, hogy kémek tucatjai ne jelentenék, hogy még bizony élsz. Duncraig a második legnagyobb város Westmarchban, itt biztosan nem tudunk észrevétlenül maradni.
- Nyughass Khen'jin, a lovagi torna valóban nem érdekel, de az egyhetes viadal sorozat közepette kuruzslók százai fognak súlyos dénárokat kicsalni hiszékeny parasztoktól, és még hiszékenyebb nemesi úrfiktól és hölgyektől. Önjelölt gyógyítók, boszorkányok, szellemlátók és próféták. Ha csak a felét képesek lennének megcsinálni annak, amit állítanak Westmarch már régen a kontinens ura lenne.
- Félek még most sem értem, hogy miért olyan fontos, hogy maradjunk – vallotta be a tanonc – ha ilyen haszontalanok ezek a kuruzslók minek rájuk fecsérelni az időt?
- Nos, igen, általában egy lukas dénárt nem tennék a kezükbe, de most különleges alkalom lesz. A Lelkek Próbáját mindig napfordulók idejére teszik. Bevett szokás, hogy a téli napfordulókor Westmarchban, a nyári alkalommal Duncraigben rendezik meg. A napfordulók hatással vannak a mágiában jártas személyekre, valakire kevésbé, valakire oly mértékű hatást gyakorol, hogy még a jövőt is képesek kikémlelni.
- És ilyen embereket fogunk keresni? Fárasztónak hangzik – jegyezte meg Khen'jin.
- Csak egy embert keresünk – közölte Blandern – Régi jó barátomat. Az év többi napján közönséges csalónak mondanám, de ilyenkor képes a meglepetésekre. A misztikus erő őt is átjárja mint, téged vagy engem, de őt senki sem tanította, képtelen a legegyszerűbb varázslatok végrehajtására is.
- Ha a barátod, miért nem keresed az otthonában fel? – kérdezte kelletlenül Khen'jin
- Vándor életmódot él, ott jelenik meg, ahol üzletet szimatol. Ha nem is tud varázsolni a pénz csörgését mérföldekről megérzi. Mellesleg tartozik nekem kétezer dénárral, ami miatt érthető okokból megnehezíti számomra, hogy találkozohassak vele.
- Honnan tudod, hogy itt lesz?
- Mint mondtam, megérzi a jó üzletet, itt rengeteg kifosztani való bolond lesz. - Blandern mester

felpillantott az égre, majd a tanítványára nézett. - Mindjárt dél, együnk valamit.

A két férfi kilépett a sikátorból, sietség nélkül indultak útjukra a fogadó felé, ahol előző nap megszálltak. A nyári, forró levegő lustán keresztül áramlott a félhomályos szűk sikátoron, friss vér és hús szagát repítve.

Négy nap telt el, mióta Blandern megölte a lovagot a sikátorban. Azóta Khen'jin idejének nagy részét a szobájában töltötte a Cafka Céda fogadóban. Mestere viszont az elmúlt napokban fáradhatatlanul kutatott a régi „barátja” után. Reggel korán elment és általában csak este tért vissza. Tanítványának meghagyta, hogy amíg távol van, próbálja meg megidézni a misztikus lövedéket. Blandern minden reggel hagyott hátra egy kiváló célpontot, amire könnyedén lehet varázslatokat szórni, anélkül, hogy valamit tönkretenne a szobában. Khen'jin habár sok varázslatot ismert, mégsem volt képes őket alkalmazni. A mestere szerint a gyakorlat hiánya miatt. A férfi érezte magában az erőt, és elfuserált szinten képes is volt a misztikus energiákat varázslat közeli állapotba hozni, viszont ez kevés ahhoz, hogy megvédje magát egy támadással szemben. A négy nap folyamatos gyakorlással azonban rájött, hogyan olthatja ki saját varázslatát, ha az kezd irányíthatatlanná válni. Dacosan kinézett a fogadó ablakán. Az éjszaka elérte a várost. Az utcán, két emelettel a varázsló alatt férfiak és nők sétáltak és ittak. A Lélek Próbája mindig nagy események számított, nem csoda, hogy a város tele voltak felfűtött, részeg ifjakkal. A varázsló tanonc felnézett és megpillantotta saját arcát. Fakó ábrázata szürkén tükröződött vissza az ablaküvegről, hosszú fekete haja a válláig ért. A szoba magányában elmélázva bámulta saját arcát, majd a tekintete az ablaküvegen átsiklott mestere varázslatának széles vigyorára. A hülye kalap a fejen, ferdén, ahogy kell, a köntös pedig idétlen, mint mindig. Khen'jin látta mesterének képmását, amint áll és vigyorog, de mást is észrevett a szobában. A szoba ajtaja résnyire nyílt, majd a semmiből hirtelen sötétség tört elő, amely eltakarta Blandern alakját, de a fiatal tanonchoz már nemért el. Villámsebesen megpördült és egyetlen használható fegyverét kereste, de mind hiába. Átkozott sötétség - gondolta Khen'jin - biztos a szekrényen hagytam a varázspálcámat. Azt meg beterítette a feketeség.

Halotta, amint egy penge súrlódik a tokjához, majd egy hang követte. Khen'jin tudta, hogy a támadó célba talált, ha nem lennének különleges körülmények, a mestere már halott lenne. A támadó sötét leple azonnal eloszlott, amikor a célpontja nyakába vájta a kést. Blandern megremegett, majd szertefoszlott. Lila köd maradt csak a férfi után. A bérgyilkos meglepetésében átkozódott, majd új célpontja felé lendült. Khen'jin tudta, hogy a varázslata, amit még nem sikerült elsajátítania az egyetlen esélye a túlélésre. Így amikor látta, hogy Blandern tükörkép varázsa szerte foszlik, elkezdte koncentrálni a misztikus erőt a lövedékbe, ha sikerrel jár az életet jelenti neki, hanem akkor a halált. A távolság kevesebb, mint két méter, a feketébe öltözött gyilkos egy szempillantás alatt, a fiatal férfihez ért. Futás közben kést tartó kezét hátrahúzza, támadást indított. Khen'jin elsütötte a varázslatot. Lila fény csapódott ki, a férfi ujjából, tenyeréből és karjából. A misztikus erő megállíthatatlanul szivárgott a testéből és a

pillanat tört része alatt ujjai között formát öltött a misztikus lövedék. A varázslat, a támadó fejét találta el. Az energia szétroncsolta a bőrt, a szemeket, homlokot és az agy egy tekintélyes részét. A gyilkos lendülete nem csökkent, de már élettelenül vágódott Khen'jin testének. A varázsló háta és feje az üvegnek ütközött, ami azonnal kitört. Fájdalom hasított a fejébe, de nem is törődött vele. Khen'jin levegő után kapkodott, tekintete a fekete ruhás bérgyilkos arcának helyét bámulta. Ellökte magától a szétrobbantott arcú hullát, és legörnyedve kihányta a reggelijét. Blandern hangja csapta meg a fülét, aki az ajtóban állt és láthatólag nem ért rá, hogy gratuláljon a szép teljesítményéhez.

- Tristramba kell menned és egyedül – mondta határozottan.
- Mi van? – kérdezte zavartan. Felnézett mesterére és látta rajta, hogy nem viccel.
- Jóslatot kaptam.